

Szikra János

Szélgyökér, fehér láng

Fejemben tarlónyár,
szélgyökér,
hínáros tómagány,
vegyszeren hizlalt őszibarack.

Szememből fehér láng pattan,
szerelemvessző sikolt.

Fekete lyuk pörög,
karórám magába nyeli az időt.

Perceket ellő évek,
századok roppannak össze
önsúlyuk alatt.

Biciklin küllözöm vissza magam
a Rákóczi utcától Tataházáig.

Félretaposott papucsban ölel át
keresztanyám –
langyos méz buggyan a világ mellbimbóiból.

Jövöm szárnyzuhogásba göngyölt
bagolyhomály.

Fejemben keserű szélgyökér,
ajkamon gyönyör mikor fakad?

A pianínó

Anyád szerint a hangszeret édesanyja,
jó Keller Jolán az első fizetéséből vette,
Dunaföldváron, majd Dányban volt néptanító a századelőn –
derékig érhet a gaz a sarokban,
ahol nagymama eddig négy nemzedéket kiszolgáló pianínója állt,
a lakatlan ház zsanérjait még évtizedekig nyikorgatja álmodban a szél,
hiába vonulsz a belső szobádba,
csiga-úrfi,
nem léphetsz olajra emlékeid elől,
csak ahogy áradás után
vert kutyaként a medrébe húzódik vissza egy megszégyenített folyó,
vagy mint függő édes alkoholba –
mikor '95 nyarán Galyatető közelében
eltévedtél a Mátrában részegen egy éjszaka,
már érezted: férgeidtől nem szabadulhatsz soha,
némán nyüzsgő kannibálok,
rád törnek és csámcsogva fölzabálnak,
mint a fogzománcot is liszté morzsoló, alattomos idő,
izgató, bizarr ölükkal talán a lányok segíthetnének,
a szerelem s a szesz messzire világító lidérce talán,
de eltűntek a szíveden átrobogó valószínűtlenül hosszú vonatok,
májusi hónaljaktól fanyar illatokkal
vágtak át veled a halottaktól nyüzsgő erdőkön és alagutakon –
vagy mint függő édes alkoholba,
más húsába bújnál, hogy nagyon
fájjon, ha már nem is a fájás
fáj,
csak ez az egész,
ahogyan indulsz a seholba,
s az üres ház zsanérjai nyikorognak az időtlen alföldi szélben,
ha a gazban fuldokló néhai szobában a pianínóhoz lépsz,
s fölhajtod az emlékek födelét.

Virágvasárnap

Nápolyimorzsát elébük!
Umbria gerléi,
akasztás után kezesek mind
a tornácon könyöklő gyilkosok,
amikor serpenyőjében hanyatt
esve tűnődik sorsán a tükörtojás.

Anyám fejében fordítva kocog a számár.

Ideje jöttén a pertli kibomlik,
sós hasad izzik,
gyönyört hasít a húr –
húzd hátra bőrét,
mártsd az öledbe,
élő ép bőrrel hajnalig ne hagyja el
a hajót.

Műkönnyek helyett nápolyit –
s csókold, hol eszeveszetten
csapkodnak most a kicsi ostorok,
fehér lúd puffan az égből,
gágogva széthasad –
ne hagyd el soha a fedélzetet.

Káráljanak feléd a kertből
a tyúkszem-vak öregasszonyok,
tereld a kútba éjjel a folyót,
letört fogából homok fakadjon,
szeméremdombján bóklásszon hangya,
virágvasárnap
csöpögtess szemébe nápolyit.

Nem álmodom zöld folyókról

Hol combjaid találkoznak,
zöld folyókról álmodom,
részeg árterekről,
sikló vágja ketté a vizet
s beúszik a nád szívébe.

Hol a folyók találkoznak,
combjaidról álmodom,
pisztráng villog föl a deltán
s kalózhajók randevúznak az öledben
éjszaka.

A világítótornyok délben sem találkoznak,
méhedben az utolsó toronyőr is elvetélt –
s mint akit nyitva hagytak,
minden nyílásodból ömlik rám a sötét.

Nem álmodom combjaidról,
hol a folyók találkoznak egy új tavaszon,
s hol combjaid találkoznak,
nem álmodom zöld folyókról sem.

Combjaidba én szerelmes vagyok.

isten most sem gondol rám

rideg a virágbolt ballagás után
mint egy lányszereplő nélküli regény
milyen hiábavaló is egyedül –
több tonna fonnyadt szemét rothad
szerte a kisváros virágvázáiban

beállhatsz egy lyukas lábosba fakanálnak
vagy gondolhatsz-e arra akit sose láttál?

most a csököteges hőcserélőre gondolk
s egy lányra aki tőlem üres és az is marad
nem lesz belőle regényhős például Karenina
Anna vagy Klára Nagykanizsán 1968 nyarán
akiért akkor egy későbbi költőt pattanásig feszített
és hajnalban vigyorogva kis híján leharapott a szerelem
úgy aludt el mint a macska mozgott a lába
a Zöld folyó kiszáradt medrében
szaladgált álmában a combjaid között

gondol-e rám isten?

isten most sem gondol rám
hát irány a nyílt víz az ágyéig kigombolt óceán –
szívemben retúr reménnyel
meglékelem a mentőcsónakot
s hibátlan fogsorral mosolygok árulóímon

Szabó Ottó: Ének a nőről III. (olajfestmény, 120x80 cm)